

CZĘŚĆ ARCHITEKTONICZNA

ZAWARTOŚĆ OPRACOWANIA

- I. ODPISY DOKUMENTÓW I UZGODNIENÍ
- II. OPIS TECHNICZNY - ARCHITEKTURA
- III. CZĘŚĆ RYSUNKOWA

rys. nr	A1	plan sytuacyjny
rys. nr	A2	rzut przyziemia
rys. nr	A3	rzut poddasza
rys. nr	A4	rzut dachu
rys. nr	A5	przekrój pionowy A – A
rys. nr	A6	przekrój pionowy B – B
rys. nr	A7	przekrój pionowy C – C
rys. nr	A8	elewacja zachodnia
rys. nr	A9	elewacja południowa
rys. nr	A10	elewacja północna
rys. nr	A11	elewacja wschodnia

I. ODPISY DOKUMENTÓW I UZGODNIENÍ

1. Decyzja o pozwoleniu na budowę nr Bw/10/2017 z dnia 30 marca 2017 r. Starosty Olsztyńskiego.
2. Pozwolenie Nr 295/2017 z dnia 29.03.2017 r. Warmińsko – Mazurskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.
3. Zalecenia konserwatorskie – Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Olsztynie pismo znak IZNR.5183.404.2018.wm z dnia 12.06.2018 r.
4. Uprawnienia projektowe oraz zaświadczenie z Izby Architektów projektantów części architektonicznej i konstrukcyjnej

OPIS TECHNICZNY

uszczegółowienia projektu architektoniczno – budowlanego renowacji zabytkowego kościoła Franciszkanów p.w. św. Andrzeja w Barczewie

1. DANE OGÓLNE

- Inwestor : Dom Zakonny w Barczewie Prowincji Św. Franciszka z Asyżu Zakonu Braci Mniejszych – Franciszkanów w Polsce
11-010 Barczewo plac Stefana Batorego 1A
- Lokalizacja : Barczewo plac Stefana Batorego 1A
nr ewidencyjny działki 239 obręb 3 miasto Barczewo
- Obiekt : Kościół Franciszkanów p.w. św. Andrzeja w Barczewie.
Wpis do rejestru zabytków pod nr 266(B/124) z dnia 20.03.1957
Mur obronny przy kościele nr 374(B/156) z dnia 23.07.1957

Niniejszy projekt jest uszczegółowieniem Projektu Budowlanego Remontu i Konserwacji kościoła p.w. św. Andrzeja w Barczewie opracowanego przez mgr inż. arch. Jarosława Grzegory i tech.bud. Andrzeja Malinowskiego zatwierdzonego :

- ***Decyzją o pozwoleniu na budowę nr Bw/10/2017 z dnia 30 marca 2017 r. Starosty Olsztyńskiego.***
- ***Pozwolenie Nr 295/2017 z dnia 29.03.2017 r. Warmińsko – Mazurskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.***

2. PODSTAWA OPRACOWANIA

- zlecenie oraz umowa z Inwestorem
- Projekt Budowlany opracowany w marcu 2017 r. Warszawa
mgr inż. arch. Jarosław Grzegory i tech. bud. Andrzej Malinowski
- wytyczne konserwatorskie i ustalenia robocze z Inwestorem
- program prac konserwatorskich oprac. marzec 2017r. wraz z uzupełnieniami
- inwentaryzacja architektoniczna opracowana w 2018 r. udostępniona inwestorowi przez Wydział Architektury Politechniki Gdańskiej
- dodatkowe pomiary inwentaryzacyjne oraz oględziny stanu istniejącego dokonane w m-cu czerwcu / lipcu 2018.
- Decyzja o pozwoleniu na budowę nr Bw/10/2017 z dnia 30 marca 2017 r. Starosty Olsztyńskiego.
- Pozwolenie Nr 295/2017 z dnia 29.03.2017 r. Warmińsko – Mazurskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.
- Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego z dnia 25 kwietnia 2012r. (Dz.U. z dnia 27 kwietnia 2012 r. Poz. 462).
- Techniczne badania gruntu wykonane przez „Geotechnica” sp. z o.o. Toruń 2018 r.
- Ekspertyza stanu technicznego konstrukcji kościoła opracowana przez „Kühnel” mgr inż. Jadwiga Błońska , Gdańsk, kwiecień 2018 r.
- materiały archiwalne – zdjęcia z okresu międzywojennego

3. ZAKRES I CEL OPRACOWANIA

Przedmiotem opracowania jest **uszczegółowienie projektu architekt. - budowlanego** remontu i konserwacji kościoła p.w. św. Andrzeja w Barczewie przy placu Stefana Batorego 1A położonego na działce nr ewidencyjny 239 obręb 3 miasto Barczewo.

Projekt budowlany remontu i konserwacji kościoła został zatwierdzony Decyzją o pozwoleniu na budowę nr Bw/10/2017 z dnia 30 marca 2017 r. Starosty Olsztyńskiego po uprzednim uzyskaniu Pozwolenia Nr 295/2017 z dnia 29.03.2017 r. Warmińsko – Mazurskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Niniejsze opracowanie wykonane jest na bazie inwentaryzacji architektoniczno – budowlanej udostępnionej przez Wydział Architektury Politechniki Gdańskiej z uwzględnieniem wytycznych Programu Prac Konserwatorskich. Projekt odtworzenia sygnaturki na dachu nawy kościoła będzie przedmiotem odrębnego opracowania.

Niniejsze opracowanie architektoniczno – konstrukcyjne jest uszczegółowieniem Projektu Budowlanego opracowanego w marcu 2017 autorzy : mgr inż.arch. Jarosław Grzegory i tech. bud. Andrzej Malinowski z uwzględnieniem :

- wytycznych ekspertyzy konstrukcyjnej stanu technicznego kościoła
- wytycznych konserwatorskich zawartych w Programie Prac Konserwatorskich

Celem opracowania jest określenie zakresu prac konserwatorskich dla poszczególnych elementów budynku kościoła w celu doprowadzenie obiektu do odpowiedniego stanu technicznego zapewniającego bezpieczeństwo zabytku oraz przywrócenia jego dawnej świetności.

4. LOKALIZACJA I OGÓLNY OPIS OBIEKTU

Zabytkowy kościół Franciszkanów p.w. św. Andrzeja w Barczewie położony jest przy placu Stefana Batorego na działce nr ewidencyjny 239 wraz z fragmentami murów obronnych miejskich oraz współczesnym budynkiem Domu Zakonnego Braci Mniejszych Franciszkanów. Do rejestru zabytków wpisany jest kościół po numerem 266 (B/124) z dnia 20.03.2957 oraz Mur obronny przy kościele nr 374(B/156) z dnia 23.07.1957.

Historia budowy kościoła rozpoczyna się w końcu XIV w. i opisana jest w projekcie podstawa -wowym pkt 2,2 i 3.3.

5. STAN ZACHOWANIA OBIEKTU

Wg. pkt. 3.4 opisu projektu budowlanego podstawowego z 2017r. oraz ekspertyzy stanu technicznego obiektu opracowanej w kwietniu 2018 r. (patrz część konstrukcyjna projektu).

6. DANE LICZBOWE

Powierzchnia zabudowyokoło 816,50 m²

Powierzchnia użytkowa przyziemia 545,20 m²

Kubatura około 13260 m³

Powierzchnie użytkowe poszczególnych pomieszczeń opisane są na rzucie przyziemia .

7. OPIS ISTNIEJĄCEJ KONSTRUKCJI I WYKOŃCZENIA BUDYNKU

Kościół jest jednonawowy z prezbiterium od strony wschodniej i dobudowaną kaplicą od strony południowej. Wejście prowadzi przez dobudowaną niewielką kruchtę.

Każda z tych części posiada odrębne zadaszenie dwuspadowe z więźbą drewnianą i pokryciem dachówką ceramiczną.

Ściany konstrukcji murowanej z cegły ceramicznej na fundamentach kamiennych.

Sklepienia poszczególnych części ceglane

Pierwotne wykończenie ścian, sklepień i posadzek oraz stopień zniszczeń a także główne założenia dla prac konserwatorsko – restauratorskich opisane są w pkt. 3.3, 3.4 projektu budowlanego podstawowego z roku 2017.

Instalacje

Budynek wyposażony jest w czynne instalacje techniczne :

- odprowadzenie wód opadowych – po przez system rynien i rur spustowych powierzchniowo na teren wokół kościoła
- ogrzewanie – po przez nadmuch ciepłego powietrza nagrzewnicami wodnymi zasilanymi z własnej kotłowni co. zlokalizowanej w piwnicy przyległego domu zakonnego.
- elektroenergetyczną – 220/380V – z sieci miejskiej
- odgromową (obecnie nieczynna – częściowo zdemontowana)
- instalacja nagłaśniająca.

8. OGÓLNE ZAŁOŻENIA PROJEKTU REMONTU I KONSERWACJI KOŚCIOŁA

Zakres planowanych prac nie zmieni funkcji obiektu i nie będzie miał wpływu na środowisko naturalne. Wszystkie stosowane materiały budowlane i konserwatorskie muszą cechować się odpowiednio dobranymi parametrami zgodnymi z właściwościami fizyko mechanicznymi istniejących historycznie materiałów w obiekcie. Nie dopuszcza się stosowania środków konserwatorskich powodujących wprowadzenie do struktury muru nadmiaru wody.

Środki stosowane w trakcie prac konserwatorskich nie mogą należeć do grupy szkodliwych bądź uciążliwych dla środowiska naturalnego. Każdy etap prac konserwatorskich poprzedzony być musi badaniami technologiczno – materiałowymi.

Całość prac objętych renowacją zabytkowego kościoła należy zakończyć dokumentacją powykonawczą wg. warunków określonych w opisie projektu budowlanego pkt 4.1.

9. WYSZCZEGÓLNIENIE ZAKRESU PRAC REMONTOWO - KONSERWATORSKICH

9.1 Prace konserwatorskie i budowlane przy elewacjach

Zakres prac obejmować będzie przeprowadzenie prac konserwatorskich i budowlanych polegających na :

- konserwacji elewacji południowej z kaplicą Batorego,
- konserwacji elewacji zachodniej z kruchtą,
- konserwacji elewacji północnej,
- konserwacji elewacji wschodniej,
- konserwacji muru wschodniego,
- konserwacji drzwi i okien.

9.2 Prace konserwatorskie w kaplicy

Zakres prac obejmować będzie prace konserwatorskie i budowlane polegające na :

- konserwacji wypraw i pobiału wysklepek,
- konserwacji zabytkowych wypraw ściany południowej,
- konserwacji zabytkowych wypraw ściany zachodniej,
- konserwacji zabytkowych wypraw ściany wschodniej,
- konserwacji zabytkowych wypraw ścian przejścia do nawy
- konserwacja posadzki kaplicy.

9.3 Prace konserwatorskie w krypcie

Zakres prac obejmować będzie prace konserwatorskie i budowlane polegające na :

- konserwacji zabytkowych wypraw pobiału sklepienia i ścian,
- konserwacji posadzki wraz z dojściem i schodami zejścia do krypty.

9.4 Prace konserwatorskie w prezbiterium

Zakres prac obejmować będzie prace konserwatorskie i budowlane polegające na :

- konserwacji zabytkowych wypraw i polichromii żeber sklepiennych,
- konserwacji wypraw i pobiału wysklepek,
- konserwacji zabytkowych wypraw i polichromii ściany południowej,
- konserwacji zabytkowych wypraw i polichromii ściany północnej,
- konserwacji zabytkowych wypraw i polichromii ściany wschodniej,
- konserwacji zabytkowych wypraw i pobiału konsol,
- konserwacji zabytkowych wypraw i polichromii ściany tęczowej,
- konserwacja zabytkowej posadzki.

9.5 Prace remontowe dachu

Zakres prac remontowo – budowlanych obejmować będzie prace konserwatorskie i budowlane polegające na :

- remont i konserwacji drewnianej więźby dachowej wszystkich dachów i remont drewnianej klatki schodowej na poddaszu nad nawą kościoła, (odtworzenie historycznej sygnaturki w konstrukcji drewnianej wg. odrębnego opracowania)
- wymianie w całości pokrycia dachowego wszystkich dachów – nad nawą, prezbiterium, kaplicą i kruchtą na dachówkę ceramiczną
- wymianie w całości obróbek blacharskich, rynien rur spustowych oraz wykonanie pokrycia odtwarzanej sygnaturki z blachy miedzianej.

10. OGÓLNY OPIS PRAC REMONTOWO – KONSERWATORSKICH

Podstawowy zakres prac remontowych dachów :

- ustawienie rusztowania,
- demontaż istniejącego pokrycia wraz z obróbkami blacharskimi i elementami instalacji odgromowej,
- demontaż poszycia z desek,
- weryfikacja stanu technicznego elementów konstrukcji więźby,
- wymiana elementów zdegradowanych lub wykonanie naprawy fragmentów zniszczonych

- impregnacja całej konstrukcji więźby w zakresie odporności ogniowej, przeciw owadom, przeciwwilgociowo.
 - wykonanie nowego poszycia połaci deskami sosnowymi,
 - wykonanie obróbek blacharskich i orynnowania z blachy miedzianej,
 - wykonanie zdemontowanej instalacji odgromowej,
 - wykonanie nowego pokrycia dachów dachówką ceramiczną esówką systemowo na łątach i kontrłątach z zabezpieczeniem folią paroprzepuszczalną.
- Wymianę pokrycia dachów należy wykonywać sukcesywnie w polach połaci z zabezpieczeniem przed zalaniem na wypadek opadów atmosferycznych.

Podstawowy zakres prac remontowych na elewacjach :

- ustawienie rusztowań,
- osłonięcie folią elementów stolarki okiennej i drzwiowej,
- wykonanie dokumentacji fotograficznej i dokładnej inwentaryzacji profili gzymsów i innych detali w celu ich wiernego odwzorowania
- pobranie próbek tynków do badań,
- sprawdzenie przyczepności do podłoża tynków, gzymsów i elementów dekoracyjnych,
- zdemontowanie istniejących obróbek blacharskich,
- demontaż rur spustowych,
- usunięcie zniszczonych tynków odspojonych od podłoża,
- wykonanie prac konserwacyjnych wątku ceglanego, usunięcie zdegradowanych cegieł, przemurowanie, wzmocnienie luźnych fragmentów muru,
- oczyszczenie całej elewacji,
- dezynfekcja i odsalanie koniecznych fragmentów muru,
- uzupełnienie ubytków w ceglach,
- spoinowanie wątku ceglanego,
- wykonanie tynków wskazanych fragmentów elewacji,
- remont lub wykonanie nowych cokołów,
- hydrofobizacja powierzchni muru,
- montaż nowych obróbek blacharskich i rur spustowych,
- demontaż rusztowań,
- konserwacja zabytkowej stolarki okien i drzwi.
- wykonanie opasek wokół elewacji i uporządkowanie terenu wokół budynku.

11. OPIS ROBÓT BUDOWLANYCH – STAN SUROWY

- Projekt obejmuje prace naprawcze ścian zewnętrznych kościoła wraz z demontażem części istniejących kotew stalowych ujęte w części konstrukcyjnej projektu.
- rozwiązanie konstrukcji drewnianej sygnaturki zostanie ujęte w odrębnym opracowaniu,
- Wykonanie wzmocnienia istniejących fundamentów zostanie ujęte w odrębnym opracowaniu.

Szczegółowy opis wykonania robót budowlanych wzmocnienia ścian zewnętrznych znajduje się w części konstrukcyjnej projektu.

12. OPIS PRAC KONSERWATORSKICH I BUDOWLANYCH

12.1 Konserwacja elewacji ceglanych

elewacja północna, południowa, wschodnia oraz elewacje Kaplicy Batorych i muru wschodniego

1. Przygotowanie powierzchni elewacji do wykonania prac konserwatorskich :
 - Ostrożne mechaniczne usunięcie wtórnych uzupełnień oraz cementowych łat, oczyszczenie powierzchni z cementowych zacieków oraz zapraw iniekcyjnych – prace te należy wykonywać w sposób kontrolowany tak, aby nie naruszać oryginalnej substancji wątku i wypraw oraz innych cennych elementów. Prace należy prowadzić przy użyciu ręcznych narzędzi.
 - Podczas typowania cegieł do usunięcia i wymiany będzie brany pod uwagę przede wszystkim ich stopień zasolenia oraz dezintegracji i ubytku masy. Niektóre z nich można będzie wyjąć i po uzupełnieniu wmontować odwrotną stroną.
 - Jeśli e trakcie oględzin obiektu stwierdzi się taką konieczność, powierzchnie przed zabiegami wstępnymi należy ostrożnie oczyścić na sucho, zbierając zanieczyszczenia oraz wysolenia.
2. Wstępna konsolidacja osłabionych fragmentów wątku ceglanego, detalu kamiennego oraz tynków.
3. Wytypowanie miejsc do wykonania wstępnej konsolidacji będzie uzależnione od szcze – gółowych oględzin elewacji z rusztowań, a także po wykonaniu prób czyszczenia z nawarstwień. Jeśli stwierdzi się ryzyko uszkodzenia powierzchni podczas czyszczenia, zabieg wstępnego wzmocnienia będzie konieczny. Ponadto przed przystąpieniem do oczyszczenia powierzchni, na których stwierdzi się występowanie warstw malarskich, należy podjąć prace w celu ich zabezpieczenia (podklejenie, konsolidacja z podłożem, uzupełnienie ubytków). Zabieg powinien być wykonany przy zastosowaniu preparatów krzemoorganicznych o dobranej do stopnia dezintegracji podłoża zawartości substancji czynnej oraz zapewniającym hydrofilność powierzchni po zakończeniu procesu. Środki należy dobrać na podstawie wyników badań cech fizykomechanicznych reprezentacyjnych fragmentów muru i detali oraz po uprzednio wykonanych próbach aplikacji środków metodą natrysku niskociśnieniowego, ciągłego przepływu i ewentualnie lokal – nych iniekcji w odwiertach rdzeniowych.
4. Powierzchnie poddane zabiegowi muszą być osłonięte tak, aby zapewnić im wysoką wilgotność i odpowiednią temperaturę zgodnie z kartą techniczną preparatów. Ustalenie zastosowanego preparatu musi nastąpić pod nadzorem konserwatorskim.
5. Usunięcie soli (obniżenie zasolenia), zabezpieczenie przed niszczącym działaniem wody i soli rozpuszczalnych w wodzie. Należy określić źródła zawilgocenia, przeanalizować skuteczność oraz naprawić system odprowadzenia wód opadowych i zweryfikować zabezpieczenia elewacji szczelnymi obróbkami blacharskimi.

Na podstawie badań sorpcyjnych próbek muru w najbardziej zasolonych miejscach należy oznaczyć krytyczne wartości wilgotności względnej w różnych miejscach elewacji, w których następuje uruchamianie i migracja soli. Na podstawie tego badania należy wytypować miejsca do wykonania prób ekstrakcji soli do rozszerzonego środowiska, a po ich przeprowadzeniu ocenić skuteczność zabiegu. Następnie w porozumieniu z nadzo – rem konserwatorskim zostanie podjęta decyzja o zakresie przeprowadzenia odsolenia. W celu odsolenia (obniżenia stopnia zasolenia) należy zastosować metodę swobodnej migracji osmotycznej do rozszerzonego środowiska; w warunkach powietrzno – suchych do całkowitego wyschnięcia okładu.

W miejscach o krytycznym stopniu zasolenia zabieg należy wykonywać do uzyskania 50% wartości początkowej zasolenia. Cały proces musi być kontrolowany laboratoryjnie. Do zabiegu należy użyć kompresy odsalającej:

- najlepiej okłady z mat celulozowych lub z pulpy celulozowej nasączone wodą destylowaną ewentualnie okłady na bazie kaolinu i bentonitu wykonane we własnym zakresie
- w bardzo zasolonych i obciążonych solami podłożach pod rozważę mogą zostać brane tracone tynki kompresowi odporne na siarczany.
- Nie dopuszcza się środków do tzw. neutralizacji soli – przeprowadzenia soli w postaci nierozpuszczalną w wodzie ze względu na możliwość znacznego uszczelnienia porowatych struktur muru po takich zabiegach.

6. Prace naprawcze na elewacjach.

Należy rozważyć, czy niektóre z tych prac nie powinny być przeprowadzone jeszcze przed zabiegami odsalania, tak aby zwiększyć skuteczność ekstrakcji soli.

Do koniecznych prac należą :

- usunięcie zdeintegrowanych popękanych zapraw łączących i klejących ze szczelin,
- klejenie spękanych (lub dawniej klejonych) fragmentów muru,
- wzmocnienie strukturalne oraz wypełnienie pustek i szczelin w strukturze elewacji,
- przemurowania,
- uzupełnienia i odtworzenie ceglanych sterczyn oraz zwieńczenia ściany szczytowej elewacji wschodniej prezbiterium
- inne nie wymienione które będą konieczne po dokładnej ekspertyzie In situ.

7. Do wypełnienia i napraw pęknięć oraz szczelin powstałych wskutek pracy murów należy stosować systemowe metody szycia ścian , a w strefie gzymsów wykonać montaż dodatkowych kotew stalowych ze ściągami powyżej sklepień .

Po zamontowaniu nowych, dodatkowych ściągów stalowych możliwa będzie likwidacja istniejących ściągów stalowych poniżej sklepień w prezbiterium.

Szczegółowy opis powyższych działań zawarty jest w części konstrukcyjnej projektu.

8. Oczyszczenie elewacji z nawarstwień.

- W zależności od stopnia zabrudzenia powierzchni, rodzaju nawarstwień oraz rodzaju i stanu podłoża należy dobrać metodę, która nie naruszy naturalnej patyny i nie spowoduje uruchomienia soli, a pozwoli na usunięcie z powierzchni wszystkich nawarstwień korozyjnych. Wszystkie techniki oczyszczenia należy przetestować na wskazanych fragmentach muru przed ich zastosowaniem. Po wykonaniu stosownych prób każda z metod winna być zatwierdzona przez nadzór konserwatorski. Każdy etap czyszczenia musi być w pełni kontrolowany, prowadzony selektywnie i stopniowo. Pył należy sukcesywnie usuwać i wywozić z miejsca prowadzenia prac.

W przypadku stwierdzenia warstw barwnych oraz stopnia zniszczenia struktury podłoża uniemożliwiającego skuteczne oczyszczenie, należy te miejsca wzmocnić preparatami krzemorganicznymi do uzyskania efektu hydrofilności powierzchni. Do oczyszczenia należy przyjąć kilka różnych metod.

9. Delikatne czyszczenie na sucho metodą strumieniowego ścierania(Le Gommage, Rotec, Tyzana) – jako metodę podstawową do zastosowania na większości elewacji.

Rodzaj (pudry mineralne lub roślinne: piasek kwarcowy, mikrokulki szklane, pył marmurowy, zmielone skorupki orzecha, mikrokrystaliczne proszki węgla sodu lub inne) wielkość, twardość i kształt cząstek ścierniwa oraz wszelkie parametry sprężonego powietrza podającego ścierniwo należy dobrać tak, aby skuteczność czyszczenia była optymalna.

10. W miejscach, w których nie można zastosować metody ściernej lub nie daje ona zadowalającego efektu należy zastosować alternatywne sposoby oczyszczenia :
- przegrzaną czystą parą wodną
 - preparaty chemiczne (bez aktywnego chloru) zawierające środki powierzchniowo – czynne i ewentualnie substancje o odczynie lekko kwaśnym zawierające fluorek amonu, środki do usuwania powłok malarskich w połączeniu ze strumieniem pary wodnej. Zakres stosowania metody oczyszczenia parą wodną oraz preparatów chemicznych musi być minimalny ze względu na konieczność życia wody (w przypadku preparatów chemicznych koniecznej do ich spłukiwania). Należy ściśle przestrzegać zaleceń producentów preparatów dotyczących wszelkich parametrów pracy.
 - inne metody mogą zostać dopuszczone wyłącznie po akceptacji nadzoru konserwa – torskiego.
 - **wyklucza się użycie** kwasu fluorowodorowego ze względu na wysokie niebezpieczeństwo podczas pracy oraz duże prawdopodobieństwo zniszczenia środowiska.
11. Eliminacja szkodliwych drobnoustrojów oraz zapobieganie ich rozwojowi.
- W zależności od rodzaju zidentyfikowanych w badaniach czynników degradacji biologicznej powinny zostać dobrane środki usuwające ich przyczynę oraz przeciw – działające ich ponownemu rozwojowi. Szczególną uwagę należy poświęcić zakażeniu murów bakteriami nitryfikacyjnymi, a efekt efekt bardzo charakterystycznego pylenia się cegły jest skutkiem ich działania. Oprócz unieszkodliwienia drobnoustrojów należy wziąć pod uwagę opracowanie metody skutecznego wieloletniego zabezpieczenia przed ponownym zarażeniem.
- Środki do eliminacji bakterii nitryfikacyjnych należy dobrać po opracowaniu programu badawczego określającego metodykę zwalczania na podstawie identyfikacji drobnoustrojów, zakresu zarażenia.
- Do dezynfekcji zwalczającej innego rodzaju mikroorganizmy (bakterie, glony, grzyby mchy, porosty) należy zastosować gotowe preparaty typu BFA w roztworze alkoholowo – wodnym lub alternatywnie preparaty wolne od aktywnego chloru.
12. Strukturalne wzmocnienie
- Końcowy zabieg strukturalnego wzmocnienia powinien być przeprowadzony za pomocą metod podanych w pkt.2 jeśli zachodzi taka potrzeba.
13. Uzupełnienie ubytków w ceglach.
- Na podstawie wcześniej wykonanych badań cegieł zastosowanych w elewacjach należy dobrać odpowiednie mineralne materiały do uzupełnień, tak aby po związaniu cechowały się podobnymi parametrami fizyko mechanicznymi oraz trwały kolorystyką scalającą. Masa musi być założona na odpowiednio przygotowane podłoże (odpylone, o dobrej przyczepności, w przypadku nieco większych ubytków oraz narożników wzmocnione stelażem z nie korodującego metalu).
- Do tego celu należy zastosować gotowe produkty wypróbowane do tego typu prac, jak np. barwione w masie zaprawy mineralne na bazie wapna trasowego. Należy przewidzieć zamówienie specjalnie na ten cel przygotowanych zapraw przez producenta w celu dopasowania właściwości uzupełnień do właściwości istniejących cegieł.
- Przy uzupełnianiu nieco głębszych ubytków należy stosować nadbudowanie zaprawą podkładową spełniającą wymogi konserwatorskie.
- Duże ubytki w ceglach należy uzupełnić metodą flekowania dobierając ich rodzaj i parametry na podstawie wyników badań petrograficznych i technologicznych oryginalnego materiału oraz dostosowując ich cechy fizyko mechaniczne.
- Do uzupełnień wątku ceglanego należy użyć cegieł z rozbiórki, wolnych od soli. W razie potrzeby należy przewidzieć wypalanie cegieł o odpowiednich parametrach.

14. Spoinowanie wątku ceglanego.

Zdegradowane spoiny należy usunąć maksymalnie na głębokość 3-4 cm i wymienić na nowe zaprawami mineralnymi spełniającymi wymogi konserwatorskie³, o odpowiednich parametrach fizyko mechanicznych oraz estetyce zbliżonej do cech zapraw historycznych (ewentualnie o słabszej odporności mechanicznej). Zakres wymiany spoin oraz dobór nowej spoiny zostanie uzgodniony z nadzorem konserwatorskim.

15. W zależności od rodzaju zachowanej spoiny historycznej należy zastosować :

Jako imitację spoiny historycznej zaprawę opartą na wapnie wytwarzaną tradycyjną technologią gaszenia „na sucho”, bez dodatku cementu, zawierającą grudki wapna oraz specjalnie dobraną mieszaniną czystych kruszyw i pigmentów. .

Tym materiałem należy uzupełnić spoiny suchych partii murów nie obciążonych solami. W razie potrzeby uzyskania innego charakteru zaprawy należy zastosować zaprawę zawierającą tras reński w kolorze dobranym lokalnie. W partiach obciążonych solami i nadmiernie zawilgoconych należy zastosować elastyczną zaprawę o wysokiej wytrzymałości powierzchni wewnętrznej. Powyższe zaprawy należy przygotować w kolorach zgodnych z kolorystyką spoin historycznych lekko jasniesze. Należy uwzględnić fakt, że w miejscach solnie zasolonych mogą one być stale ściemniałe , chłonec wilgoć z murów. Partie muru, w których zalega woda i śnieg powinny być wyspoinowane zaprawą hydrauliczną o wysokiej przyczepności i elastyczności modyfikowaną plastyfikatorem. Zaprawa powinna być paroprzepuszczalna, odporna na wodę i mróz oraz inne niszczące czynniki atmosferyczne.

16. Hydrofobizacja powierzchni muru.

Wykonanie hydrofobizacji muru ceglanego należy przeprowadzić szczególnie na powierzchniach ścian poziomych, ukośnych narażonych na stałe zaleganie wody i śniegu oraz w strefach przy poziomie terenu

Dotyczy to elementów zwieńczenia ścian szczytowych, podokienników, zwieńczenia przypór, uskoków gzymsów nie zabezpieczonych obróbkami blacharskimi.

Decyzja o zakresie hydrofobizacji oraz dobór środków do tego celu zostanie podjęta w uzgodnieniu z nadzorem konserwatorskim. Zabieg ten należy prowadzić do maksymalnego nasycenia powierzchni impregnowanej preparatem, a następnie powtórzyć kilkakrotnie.

17. Czapy przypór na elewacjach oraz ukośne podokienniki należy przywrócić ceglane.

Zdemontować istniejące dachówki bądź obróbki blacharskie czy też zaprawę zatartą Przygotować odpowiednio podłoże z następnie, zachowując pierwotny spadek czapy Wykonać przemurowanie z cegły ustawionej na rąb. Zarówno rodzaj cegły jak i technologia przemurowania i rodzaj spoiwa należy zastosować wg. zasady opisanej w powyższych punktach kierując się historycznymi technologiami. Nowo ułożone cegły powinny zostać ułożone na szczelnej i elastycznej warstwie szlamu, a spoiny pomiędzy cegłami powinna zostać uszczelniona przez dodatki uszczelniające. Powierzchnie czap oraz podokienników należy zaimpregnować poprzez wykonanie kilkakrotne hydrofobizacji

12.2 Konserwacja i rekonstrukcja historycznych wypraw

elewacja zachodnia z kruchtą, błędy elewacji wschodniej, fryz elewacji południowej

1. Usunięcie wszystkich XX-wiecznych tynków oraz cementowych wypraw leżących na murze ceglanym i historycznych wyprawach wapienno – cementowych,
2. Doczyszczanie oryginalnych tynków
3. Wykonanie koniecznych napraw murarskich wątku ceglanego,
4. Przegląd i klasyfikacja cegieł pod kątem ewentualnej wymiany

5. Usunięcie całkowicie zdegradowanych cegieł i rozebranie fragmentów muru zakwalifikowanych do przemurowania
6. Przeprowadzenie zabiegów odsalających w partii przyziemia
7. Wzmocnienie strukturalne destruowanych cegieł z zastosowaniem środków konserwatorskich dla cegły
8. Uzupelnienie i wmurowanie brakujących cegieł w lico muru
9. Przemurowanie luźnych fragmentów elewacji
10. Uzupelnienie mniejszych ubytków w cegle zaprawami o odpowiedniej odporności na zewnętrzne warunki atmosferyczne
11. Wypełnienie i naprawa pęknięć oraz szczelin powstałych w skutek pracy murów.
12. Uzupelnienie ubytków wyprawy historycznej w odpowiednio dobranym kolorze – rodzaj i charakter wyprawy zostanie wybrany po wykonaniu badań oryginalnych tynków w uzgodnieniu z Urzędem Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Należy wypełnić nie konstrukcyjne rysy oraz podkleić rozwarstwienia tynków. Dobór materiałów do poszczególnych etapów prac należy uzgodnić z nadzorem konserwatorskim.
Materiały do wypełniania rys : szpachlówka czysto wapienna, materiały oparte na wapie dyspergowanym, preparaty oparte na tzw. nanocząsteczkowym wodorotlenku wapnia o optymalnych parametrach i odporności na czynniki zewnętrzne przetestowane w praktyce.
13. Uzupelnianie ubytków w tynkach :
W zależności od wielkości ubytków do tego celu należy zastosować materiały oparte na tradycyjnych technologiach wapiennych bez dodatki innych spoiw lub z dodatkiem spoiwa trasowego, o parametrach zbliżonych do wypraw historycznych na elewacjach.
14. Scalenie kolorystyczne wątku ceglanego, detali kamiennych i tynków, punktowanie i ewentualna rekonstrukcja warstwy malarskiej w wyprawach tynkarskich.
Prace scalające i rekonstrukcyjne należy wykonać przy użyciu tradycyjnych technik malarskich w celu uzyskania zbliżonego do oryginału efektu estetycznego. Przy doborze techniki należy kierować się poza tym uzyskaniem wysokiej odporności na warunki zewnętrzne. Należy użyć czysto wapienne farby ze spoiwem z wapna dyspergowanego. W przypadku punktowań i scaleń kolorystycznych należy poza tym kierować się parametrami odwracalności materiałów.
W przypadku elementów przeznaczonych do hydrofobizacji może być brana pod uwagę technika malarska oparta na emulsji silikonowej.
Zakres punktowań i rekonstrukcji malarskich do ustalenia z nadzorem konserwatorskim.
15. Hydrofobizacja
Przeprowadzenie zabiegów hydrofobizacji dotyczy wybranych elementów elewacji, zwłaszcza detali kamiennych oraz poziomych i ukośnych powierzchni narażonych na stałe zaleganie wody i śniegu, a także wypraw tynkarskich.
Decyzja o zakresie hydrofobizacji oraz dobór środków do tego celu zostanie podjęta w uzgodnieniu z nadzorem konserwatorskim. Zabieg ten należy prowadzić do maksymalnego nasycenia powierzchni impregnowanej preparatem, a następnie powtórzyć kilkakrotnie.
16. Opaska wokół elewacji.
Po zakończeniu prac konserwatorskich na elewacjach oraz odpowiednim ukształtowaniu terenu przy elewacjach zapewniającym odpływ wód opadowych wokół kościoła należy wykonać opaskę szerokości 50 cm z otoczków lub grubego żwiru płukanego układanego na geowłókninie z ograniczeniem z krawężnika kamiennego.

12.3 Konserwacja stolarki

Konserwacja stolarki drzwiowej

Z uwagi na zabytkowy charakter stolarki istniejące drzwi należy pozostawić i odrestaurować.

1. Należy dokonać badania konserwatorskie poszczególnych elementów konstrukcyjnych oraz stolarskich pod kątem stanu zachowania oraz rozpoznania budowy technicznej i rodzaju wykończenia powierzchni. Dopuszcza się że elementy wtórnie niespełniające swej funkcji i bardzo zniszczone muszą być zastąpione nowymi.
2. Prace restauracyjne należy poprzedzić oczyszczeniem i starannym uzupełnieniem brakujących elementów
3. Odślonięcie oryginalnych warstw wymalowań na stolarce drzwiowej
4. Podklejenie i zabezpieczenie pierwotnej warstwy malarskiej.
5. Dezynfekcja i dezynsekcja drewna
6. Impregnacja wzmacniająca strukturalnie zniszczone elementy stolarki
7. Wykonanie koniecznych napraw stolarskich i wstawienie flaków drewnem dobranym gatunkowo do poszczególnych elementów.
8. Założenie gruntów w miejscach ubytków
9. Scalenie kolorystyczne kitów i nowych wstawek z oryginalną warstwą malarską stolarki. Należy przewidzieć malowanie laserunkowe lub półkryjące. Stosowane materiały muszą być odporne na działanie warunków atmosferycznych w kolorze ustalonym w wyniku badań konserwatorskich.
10. Wszystkie elementy okuciowe w stolarce należy poddać kompleksowej konserwacji wg. metodyki podanej poniżej, a następnie zamontować na swoich pierwotnych miejscach. Ewentualna rekonstrukcja okuć, klamek i zawiasów oraz innych elementów metalowych Stolarki dopuszczona będzie pod nadzorem konserwatorskim.

Ze względu na gabaryty elementów należy rozważyć możliwość wykonania prac konserwatorskich warsztatowo.

Konserwacja okien

1. Demontaż istniejącego szklenia
2. Oczyszczenie stalowych ram okien z nawarstwień w postaci przemalowań i pokładów korozji metalu.
3. Naprawy ślusarskie z ewentualną rekonstrukcją brakujących elementów
4. Zabezpieczenie metalu kortaniną
5. Trzykrotne malowanie elementów metalowych wysokiej jakości farbą chemoutwardzalną do metalu zgodnie z ustaloną kolorystyką
6. Wykonanie nowego szklenia pakietowego ze szkła jasielskiego o naturalnej barwie
7. Wykonanie szkła okien w kaplicy – szkłem ręcznie ciągnionym o naturalnej barwie
8. Wykonanie konserwacji i uzupełnień szklenia witrażowego :
po demontażu elementów witraży oczyszczenie brzegów z kitu, nasycenie szkła impregnatem w próżni, po oczyszczeniu i wysuszeniu uzupełnienie rysunku. Lutowanie styków, oprawa szkła w ramki ołowiane, osadzenie gotowych witraży w wyremontowane ramy.
9. Od wnętrza kościoła wykonanie dodatkowego szklenia w ramach konstrukcji stalowej.

Ze względu na gabaryty okien remont i konserwację konstrukcji stalowej okien przewiduje się na budowie w miejscu ich osadzenia. Konserwację witraży i przygotowanie zestawów uzupełniających o dodatkowe szklenie należy wykonać warsztatowo.

12.4 Konserwacja sklepień i ścian wewnętrznych w kaplicy

1. Usunięcie grubej warstwy farb z powierzchni ścian
2. Odsłonięcie historycznych warstw pobiał (sprawdzenie istnienia polichromii)
3. Doczyszczenie powierzchni pobiału ścian
4. Częściowe usunięcie starych kitów
5. Dezynfekcja odsłoniętych tynków (środek dezynfekcyjny w alkoholu)
6. Konsolidacja tynków i pobiał (środek impregnujący w acetonie) – utwalenie warstwy pobiał, syntetyczne wapno hydrauliczne (dyspersja wodna żywicy akrylowej)
7. Wykonanie koniecznych napraw murarskich wątku ceglanego,
8. Przegląd i klasyfikacja cegieł pod kątem ewentualnej wymiany,
9. Usunięcie całkowicie zdegradowanej cegły i rozebranie fragmentów muru zakwalifiko – wanych do przemurowania
10. Przeprowadzenie zabiegów odsalających,
11. Wzmocnienie strukturalne destruowanych cegieł z zastosowaniem środków konserwa – torskich dla cegły,
12. Przemurowanie luźnych fragmentów ścian,
13. Uzupelnienie mniejszych ubytków w cegle zaprawami mineralnymi,
14. Wypełnienie i naprawa pęknięć oraz szczelin powstałych w skutek pracy murów.
Do wypełnienia i naprawy pęknięć oraz szczelin należy stosować systemowa technologię szycia murów.
15. Założenie kitów i łąt wapienno – piaskowych, zaprawa wapienno – piaskowa (wapno lasowane i piasek kwarcowy w proporcji 1:2,5 z niewielkim dodatkiem żywicy skrylowej).
16. Uzupelnienie pobiał – pobiała wapienna (wapno dołowane 1:1 z wodą z dodatkiem Primalu, pokostu lnianego, mleka i pigmentów).
17. Wykonanie retuszy scalających – farby akwarelowe i temperowe – retusz warstwy malarskiej.

12.5 Konserwacja posadzek posadzki w kaplicy, krypcie i w prezbiterium

Przed przystąpieniem do prac konserwatorskich należy wykonać dokumentację fotograficzną i rysunkową oraz stanu zachowania obiektu.

Po usunięciu płyt kamiennych (pod nadzorem archeologicznym) na odsłoniętych frag – mentach posadzek należy przeprowadzić badania archeologiczne.

1. KAMIEŃ NATURALNY – WAPIEŃ

- Podklejenie odspojonych warstw kamienia w przypadku spękań dyspersją epoksydową
- Impregnacja zdeintegrowanych fragmentów kamienia preparatem przeznaczonym do wzmocniania średnioporowatych, nasiąkliwych materiałów, działających na zasadzie wytracania się czystego mineralnego, amorficznego żelu dwutlenku krzemu stanowiącego spoiwo pierwotne.
- Uzupelnienie ubytków formy rzeźbiarskiej masą sztucznego kamienia.
Zaprawa do uzupełniania ubytków w kamieniu naturalnym powinna charakteryzować się dużą plastycznością. Materiał rekonstrukcyjny powinien być modyfikowaną mieszanką wapienno – tressową z dodatkiem kruszyw o frakcji 0 – 0,5 mm i posiadać zbliżone parametry fizyczne i mechaniczne do uzupełnianych kamieni. Zaprawa powinna zawierać modyfikatory pozwalające na nakładanie masy w warstwach od 2 do 50 mm. Proponuje się dodatki takich ulepszaczy jak żywice redyspergowalne oraz dodatki zeolitu, w celu otrzymania modyfikowanego kompozytu o mieszanym spoiwie polimerowo–cementowym. Kompozycje takie posiadają lepszą wytrzymałość na ściskanie i zginanie dodatek puzzolan obniża skurcz liniowy oraz poprawia plastyczność zaczynu.

- W przypadku dużych ubytków i rozległych rekonstrukcji proponuje się zastosowanie fleków z kamienia naturalnego. Silnie zniszczone i popękane płyty zaleca się wymienić na nowe, uszkodzone zakonserwować i przenieść na miejsce mniej uczęszczane.
- Impregnacja hydrofobowa całej powierzchni kamienia preparatem hydrofobowym na bazie siloksanów. Preparat powinien być przeznaczony do kamienia naturalnego.

2. OSADZANIA PŁYT , UZUPEŁNIENIE SPOIN

- Po przeprowadzonych badaniach archeologicznych, płyty powinny zastać ponownie osadzone na półsuchej zaprawie o spoiwie tresowym.
- Zaprawa do spoinowania kamiennych płyt posadzkowych powinna być modyfikowaną mieszanką mineralną wapienno – tresową z dodatkiem kruszyw o frakcjach 0-1 mm.

3. TERAKOTA NIEPOROWATA – PŁYTKI Z KAPLICY DZIAŁYŃSKICH

- Demontaż uszkodzonych płytek
- Wyczyszczenie posadzki za pomocą strumienia podgrzanej pary wodnej,
- Uzupełnienie brakujących płytek kształtkami wykonanymi na zamówienie, teksturą i kolorem identycznymi z oryginalnymi,
- Uzupełnienie spoin zaprawą o obniżonej nasiąkliwości

4. TERAKOTA POROWATA – GOTYCKIE PŁYTKI I CEGŁY PRZY OŁTARZACH

- Demontaż płytek,
- Strukturalna impregnacja preparatem przeznaczonym do wzmacniania średnioporo – watek, nasiąkliwych materiałów, działającym na zasadzie wytracania się czystego mineralnego, amorficznego uwodnionego żelu dwutlenku krzemu stanowiącego spoiwo. Mineralne spoiwo krzemionkowe zastąpi utracone w wyniku wietrzenia spoiwo pierwotne.
- Impregnacja hydrofobowa płytek preparatem hydrofobowym na bazie siloksanów.
- Ułożenie płytek w pierwotnym miejscu na półsuchej zaprawie o spoiwie trasowym.

5. PŁYTY I WYLEWKI BETONOWE

- Należy usunąć płyty oraz wylewki betonowe znajdujące się w kościele oraz kruchcie
- Należy uzupełnić brakujące fragmenty posadzki kamienną płytami z wapieni zbitych, rozmiarami pasującymi do tych występujących.

6. ELEMENTY METALOWE

- Zabezpieczenie elementów metalowych przed korozją : wykonanie iniekcji zabezpieczających osadzone wewnątrz muru fragmenty kotew odpowiednim do tego celu preparatem iniekcyjnym,
- Oczyszczenie fragmentów metalowych przed powierzchnią muru z produktów korozji za pomocą mikropiaskarki (piasek), pokrycie preparatem antykorozyjnym do metalu oraz zunifikowanie farbą do metalu.

12.6 Konserwacja sklepień i ścian wewnętrznych w prezbiterium

1. Usunięcie grubej warstwy farb z powierzchni ścian
2. Odslonięcie historycznych warstw pobiół i polichromii
3. Doczyszczenie powierzchni pobiół i polichromii
4. Częściowe usunięcie starych kitów
5. Dezynfekcja odsloniętych tynków i polichromii (środek dezynfekcyjny w alkoholu)
6. Konsolidacja tynków i pobiół (środek impregnujący w acetonie) – utwalenie warstwy pobiół, syntetyczne wapno hydrauliczne (dyspersja wodna żywicy akrylowej)
7. Wykonanie koniecznych napraw murarskich wątku ceglanego,
8. Przegląd i klasyfikacja cegieł pod kątem ewentualnej wymiany,

9. Usunięcie całkowicie zdegradowanej cegły i rozebranie fragmentów muru zakwalifiko – wanych do przemurowania
10. Przeprowadzenie zabiegów odsalających,
11. Wzmocnienie strukturalne destruowanych cegieł z zastosowaniem środków konserwa – torskich dla cegły,
12. Przemurowanie luźnych fragmentów ścian,
13. Uzupelnienie mniejszych ubytków w cegle zaprawami mineralnymi,
14. Wypełnienie i naprawa pęknięć oraz szczelin powstałych w skutek pracy murów.
Do wypełnienia i naprawy pęknięć oraz szczelin należy stosować systemowa technologie szycia murów.
15. Założenie kitów i łąt wapienno – piaskowych, zaprawa wapienno – piaskowa (wapno lasowane i piasek kwarcowy w proporcji 1:2,5 z niewielkim dodatkiem żywicy skrylowej).
16. Uzupelnienie pobiał – pobiała wapienna (wapno dołowane 1:1 z wodą z dodatkiem Primalu, pokostu lnianego, mleka i pigmentów).
17. Wykonanie retuszy scalających – farby akwarelowe i temperowe – retusz warstwy malarskiej.
18. Wykonanie dokumentacji konserwatorskiej.

12.7 Remont dachu

Zakres prac remontowo – budowlanych obejmować będzie prace konserwatorskie i budowlane obejmujące :

- remont i konserwacji drewnianej więźby dachowej i remont drewnianej klatki schodowej na Poddaszu nad nawą kościoła,
- wymianie w całości pokrycia dachowego wszystkich połaci – nad nawą, prezbiterium, kaplicą i kruchtą na nową dachówkę ceramiczną esówkę
- wymianie w całości j.w. obróbek blacharskich, rynien rur spustowych - z blachy miedzianej.

1. Demontaż istniejącego pokrycia dachowego wraz z łączeniem, poszyciem z desek , obróbkami blacharskimi i elementami instalacji odgromowej,
2. Oczyszczenie powierzchni drewna elementów konstrukcyjnych za pomocą szczotek drucianych i przez „ostruganie” porażonych elementów,
3. Wykonanie niezbędnych napraw zdestruowanych elementów konstrukcyjnych poprzez flekowanie, kołkowanie lub w koniecznych przypadkach wymianę na nowe o takich samych gabarytach jak istniejące,
4. Naprawa zniszczonych i rozluźnionych węzłów i połączeń ciesielskich,
5. Dezynsekcja i dezynfekcja drewna,
6. Remont istniejącej drewnianej podłogi poddasza – (wymiana zdegradowanych desek 100 % powierzchni podłogi)
7. Zaimpregnowanie elementów drewnianych środkiem przeciwpożarowo,
8. Wykonanie nowego poszycia z desek zaimpregnowanych (wymiana w 100% na nowe) wraz z folią wysoko paroprzepuszczalną,
9. Wykonanie nowych obróbek blacharskich - z blachy miedzianej
10. Wykonanie nowego pokrycia z dachówki ceramicznej esówki układanej systemowo na łątach i kontrłątach (dachówki i łąty nowe 100%).
11. Wykonanie instalacji odgromowej,
12. Wymiana orywnowania wraz koszami ściekowymi i rurami spustowymi z blachy miedzianej.

12.8 Stolarka okienna

Istniejące okna stalowe kościoła i kaplicy – do renowacji wraz z wykonaniem dodatkowego szklenia (wg opisu pkt 12.3),

Okna poddasza kościoła i kaplicy – do wymiany na nowe. Ościeżnice wraz z okiennicami żaluzjowymi (ażurowymi) wykonane z twardego drewna (dębina) zaimpregnowane i wypo – sażone od wewnątrz w siatkę stalową o drobnych oczkach przeciw owadom.

12.9 Drzwi

Istniejące drzwi zabytkowe – do renowacji (wg.opisu pkt 12.3)

12.10 Roboty blacharskie

Kompleksowy zakres wykonania wymiany wszystkich obróbek blacharskich wraz z rynnami i rurami spustowymi na nowe wykonane z blachy miedzianej.

Prace wykonać wg. ogólnych zasad wykonywania robót blacharskich z uwzględnieniem wytycznych konserwatorskich oraz szczegółowych wytycznych producenta blachy miedzianej.

Ukośne okapniki podokienne oraz obróbki blacharskie na zwieńczeniach przypór wykonane z blachy stalowej ocynkowanej - do demontażu i wykonania z cegły wg technologii historycznej. (wg. opisu pkt 12.1 – 17).

13. INSTALACJE WEWNĘTRZNE

Przebudowa Instalacji elektrycznych, oświetlenia ewakuacyjnego oraz wykonanie instalacji Systemu Sygnalizacji Pożaru SSP i innych sygnalizacyjnych będzie przedmiotem odrębnych opracowań projektowych

14. ZAGOSPODAROWANIE I UZBROJENIE TERENU

Zagospodarowanie terenu ze zmianą ukształtowania terenu wokół budynku kościoła, zmianą przebiegu utwardzonej drogi pożarowej dla kościoła i projektowaną kanalizacją deszczową wraz z drenażem wokół ścian kościoła – będą przedmiotem odrębnego projektu.

15. WARUNKI WYKONYWANIA ROBÓT BUDOWLANO - MONTAŻOWYCH

Wszystkie roboty budowlano – konserwatorskie, a także odbiór robót winny być prowadzone zgodnie z przepisami techniczno – budowlanymi, obowiązującymi Polskimi Normami oraz zasadami wiedzy technicznej i przepisami BHP, pod nadzorem i kierownictwem osób do tego uprawnionych.

Materiały budowlane i wykończeniowe muszą posiadać wymagane ważne atesty i aprobaty techniczne oraz deklaracje zgodności dopuszczające do obrotu i powszechnego stosowania w budownictwie zgodnie z Ustawą o wyrobach budowlanych.

Prace remontowo - budowlane na elewacjach wymagają wykonania daszków ochronnych nad przejściami pieszymi. Na okres prowadzenia robót remontowych należy odpowiednio zabezpieczyć wejście do kościoła oraz przejścia piesze w bezpośrednim sąsiedztwie obiektu.

Zabezpieczyć w odpowiedni sposób dostęp osób nieupoważnionych do części obiektu w której prowadzone będą prace budowlane.

Prace remontowe i konserwatorskie należy przeprowadzić na warunkach określonych przez:

- Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Olsztynie (pozwolenie Nr 295/2017 z dnia 29.03.2017).
- Starostę Olsztyńskiego (Decyzja Nr Bw/10/2017 z dnia 30.03.2017).

Opracował :

Gdynia dnia 15 sierpnia 2018 r.